

Ježíš je živý

Proč hledáte živého mezi mrtvými? (L 24:5)

1. čtení: 1. Korintským 15:19-26

Hlavní čtení: Lukáš 24:1-12

Milí bratři, milé sestry,

začneme tam, kde dnes začít musíme. U hrobu. U hrobu, ve kterém spočinulo zubožené tělo Ježíše Krista. V pátek je do něj vložil Josef z Arimatie. Zbožný Žid, který očekával příchod Božího království a s Ježíšovým učením sympatizoval. Ten si nejprve u Piláta vyžádal Ježíšovo tělo a poté je uložil do hrobu, ve kterém zatím nikdo nebyl pohřben. Ženy, které Ježíše provázely po jeho cestách, šly za ním. A viděly to Josefovo laskavé počínání. Ale ihned se vrátily domů, aby ještě před začátkem šabatu připravily vonné masti a oleje. Měly v plánu hned po skončení dne odpočinku k hrobu opět přijít a pomazat těmito mastmi a oleji Ježíšovo tělo. České slovo *hrob* je odvozeno z praslovanského *grob*, které znamená *hrabat*. Hrob je tedy v našem pojetí vyhrabaná díra v zemi, do které se ukládá tělo zemřelého člověka. Ovšem v řečtině je tomu jinak. Řecká slova pro *hrob* jsou *mnéma* nebo *mnémeion*. A ta souvisí se slovy *mneia*, nebo *mnémé*, která znamenají památku, vzpomínku. V češtině tato souvislost přechází ve slovech *pomník* a *památník*. Tím nás Lukáš upozorňuje na to, proč ženy přišly k Ježíšovu hrobu, tedy k díře v jeskyni, která byla zapečetěná velkým kamenem. Přišly proto, aby zavzpomínaly na Ježíše. A také proto, aby uchovaly jeho památku. Aby se tělo jejich Mistra nerozložilo příliš rychle.

Ovšem od začátku se všechno odehrává jinak, než si ženy představovaly. Kámen od skalního hrobu je odvalený. Kdo jej odvalil? Kdo se opovážil znevážit tímto odporným způsobem Ježíšovu památku? Ženy našly kámen odvalený. To opravdu nečekaly. Na druhou stranu: Co čekaly, to nenašly. Ježíšovo mrtvé tělo, které chtěly s láskou a vděčností pomazat vonnými látkami, nenalezly. Ježíšovy ostatky totiž v hrobě nebyly. To je přivedlo do obrovského zmatku. Realita, s kterou se právě srazily, je uvedla do šíleného chaosu. Lukáš mluví o jejich bezradnosti. O tom, že ženy prožívaly *aporii*. Bezvýhodnou situaci, která nemá řešení. *Tělo není tam, kde má být. A my nevíme, kde je. Ani kdo je vzal. Nebo snad ukradl? Nejdříve nám umučili Ježíše. A teď nám nedali ani možnost se s ním důstojně rozloučit, u jeho těla si poplakat a zavzpomínat.* Tuto bolest a bezradnost žen však změnil Bůh. Ty ženy si nevymyslely báchoru o Ježíšově vzkříšení. Ony byly bezradné. Možnost, že Ježíš je živý, by je ani ve snu nenapadla. A právě do jejich bolestné popletenosti, do nářku nad už druhou ztrátou Ježíše, vstoupil Bůh, který jim zvěstoval radostnou zprávu.

- *⁴ A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu. ⁵ Zachvátil je strach a sklonily tvář k zemi. Ale oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? ⁶ Není zde, byl vzkříšen.*

Bratři a sestry, vzpomínejme. Kolikrát už jen v našem životě musel Bůh rozrazit naši bezradnost? Kolikrát už promluvil, a tím vzbudil naši naději, naši touhu jít dál, naši chuť žít, přestože žít život není vůbec nic snadného? Kolikrát nás Bůh svým slovem a Duchem pozvedl? A z bodu, ve kterém jsme byli bezradní, nám ukázal správný směr? Kolikrát nás vyvedl ze slepé uličky? Co zažily ty laskavé ženy onoho nedělního rána, to jsme zažili také, v mnoha různých podobách a situacích. Bezradnost a zmatek, to je naše lidská „dovednost“. Ale Bůh ji nezná. On si vždycky ví rady. Věděl si rady tehdy. Ví si rady i nyní.

A tak dva Boží poslové přistoupí k ženám. A promění zmatek žen v bázeň. Z bezradných žen učiní nikoli bázlivé ženy, ale ženy naplněné bázní Boží. Ženy plné posvátné úcty k Hospodinu. Kéž by se každá naše bezradnost změnila v bázeň před Bohem! Když totiž prožíváme posvátnou úctu v Boží přítomnosti, zapomínáme na strach, bezradnost a chaos v naší duši. Ale bázní to jen začíná. Radostí to končí! Umíme si vůbec představit, jakou radost musela v těch ženách vzbudit slova těch andělů?

- ***Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.***

Bůh změnil kurz. Bůh změnil řád starý jak lidstvo samo. Ten řád, který Bůh změnil, můžeme shrnout do tří slov: Narození, život a smrt. Nejdříve jesličky, pak hrob. Bůh však smrt porazil. Smrt Ježíše Krista, tu porazil nejprve. Ježíš byl mrtev. Skutečně zemřel, nejen na oko. Ale Bůh jej vzkřísil z mrtvých. Ježíš žije. A žije dokonce tak moc, tak silně, tak úžasně, že jeho slavný život už žádná smrt nikdy neohrozí. Bůh zvítězil nad smrtí. I nad naší smrtí. Protože Kristus byl vzkříšen jako první. Jak jsme slyšeli v prvním čtení:

- *¹⁹ Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! ²⁰ Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. ²¹ A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: ²² jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. ²³ Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. (1K 15:19-23)*

Kristus nevstal z mrtvých jako jediný. Ale jako první z mnoha, kteří díky němu vstanou. Kristus porazil smrt jako první z mnoha, které si díky němu smrt nenechá ve své moci. Je důležité, abychom vzpomínali na ty, kteří nás předešli. Je důležité, abychom se v myšlenkách vraceli k těm, které jsme milovali, a vlastně stále milujeme, přestože už s námi nejsou. Ale my smíme ještě víc! My smíme doufat v Krista, že i ty naše milované, i nás samotné jednou vzkřísí k životu věčnému. Že ani nad nimi, ani nad námi smrt definitivně nepanuje.

A vůbec! Je to zajímavá otázka, kterou andělé ženám pokládají. Vraťme se k ní ještě na chvíli.

- ***Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.***

Vždyť ty ženy nehledaly živého. Ale mrtvého. Hledaly tělo zesnulého Ježíše. Jsem nakloněn vnímat tuto andělskou otázku jako vtipnou hlášku. Jako Boží vtip. Radost ze vzkříšení Pána celého stvoření vede anděly k veselému vtipkování, což je v přímém protikladu k vážnému a zaraženému smutku těch žen. Vtipkování při pohřbu je obecně vnímáno jako trapné, urážlivé gesto. Tím spíš, pokud se vtipkování dotýká nejbližších lidí, kteří se loučí s drahým člověkem. Ale tady ne. Tady jde o svatý smích. O svatou radost plynoucí z toho, že ten, kterého všichni považovali za mrtvého, z Boží moci smrt porazil a nyní žije. Smutek a vážnost tu nemá místo. Smutek a vážnost nemá své místo ani dnes mezi námi. Radost a smích jsou navýsost vhodné pro shromáždění těch, kteří milují vzkříšeného Pána. On nezůstal v hrobě. On je dnes s námi. Živý a slavný, vzkříšený a vítězný. Ženy tehdy hledaly mrtvé tělo Ježíše. A my? My dnes hledejme a nalézejme živého Pána, který se s námi v Duchu svatém setkává. Živého Pána, který mění náš život, vybízí nás k radosti, dává nám naději.

A stejně měly ty ženy u hrobu nakonec vzpomínat. Andělé je k tomu povzbuzují. Měly se upamatovat, ovšem ne na život jejich Mistra, který špatně skončil, který je nyní mrtev. Ale na živá slova živého Pána.

- ***Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, ⁷ že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát. “ ⁸ Tu se rozpomenuly na jeho slova, ⁹ vrátily se od hrobu a oznámily všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním.***

Podle evangelisty Lukáše se ženy se vzkříšeným Kristem nesetkaly. A přesto uvěřily. Uvěřily, že Ježíš žije. Díky andělům. Díky výrokům jejich Pána. A tuto radostnou zprávu, kterou jim andělé předali, si nechťely nechat jen pro sebe. Narazily však na bariéru předsudků.

- ***¹¹ Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim.***

No jo... Copak muži mohou věřit babským povídkám? Copak muži mohou věřit ženám, když jim vyprávějí tak těžko uvěřitelnou zvěst? Jejich chlapeckým zkušeným uším ta slova zní jako blouznění. Doslova jako blábolení v deliriu. To se snad u toho hrobu posilnily alkoholem, aby zahnały chmurné myšlenky, smutek a beznaděj? I kdyby byly střízlivé, jsou to jen ženy. A ženy nejsou hodnověrní svědkové v tehdejší společnosti. Navíc jedna z nich, Marie Magdalská, kdysi byla posedlá démony. (L 8:2) To se snad do ní ti nečistí duchové vrátili, že vede tak divné řeči? Vždyť jednou mrtev, navždy mrtev. Tak zní zákon přírody. *Povídačky naší Kačky* na tom nic nezmění.

Ti muži jsou tak hloupí! Pánu Bohu stálo za to, aby právě ženám jako prvním otevřel uši pro evangelium. Ne mužům. Ne Ježíšovým učedníkům. Ale ženám, které Krista měly rády. Ježíšovi učedníci však těmto ženám nevěří. Aspoň že Petr zvedl zadek ze židle a šel se podívat k hrobu! Sice tam tělo Ježíše nenašel, ale na druhou stranu se setkal se vzkříšeným Pánem někde na cestě, jak nám Lukáš vypráví dál. (L 24:34)

Milí bratři, milé sestry, naše víra nestojí na morálních principech. Ani na Desateru. Ani na dvojím přikázání lásky, kterému nás Ježíš učí. Naše víra dokonce nestojí ani na věroučných člancích, jako je Apoštolské vyznání víry, které za chvíli budeme recitovat před večerí Páně. Naše víra stojí na Ježíši Kristu ukřižovaném a vzkříšeném. Naše víra stojí na skutečném vztahu s živým Kristem. Náš Pán není mrtev. Náš Pán nebyl a není v hrobě. Náš Pán je zde s námi. Hledat ho nemusíme. Smíme ho cítit a vnímat. Smíme zakoušet jeho přítomnost. Radujme se, usmívejme se, oslavujme.

Modlitba: *Buď tobě sláva, Pane Ježíši, že jsi z mrtvých vstal. Smrt nad tebou všechna práva ztratila. A díky tobě i nad námi. Amen.*